

BASE

Fyens Stiftstidende og Fyns Amts Avis fredag 17. januar 2014

Familiedesign:

Bidt af gravhunde

Side 8-12

Kontakt

Redaktion

Ansvarshavende redaktør:

Per Westergård

Redaktionschef:

Peter Rasmussen

Hanne D. Frette

Magasinredaktør
hda@fyens.dk
6545 5207

Trine Grauholm

Journalist
tgr@fyens.dk
6545 5212

Laila Tøttrup

Journalist
lait@fyens.dk
6545 5206

Morten Vilsbæk

Vinredaktør
mvi@fyens.dk
6545 5168

Kenneth Klingenberg

Vinredaktør
kek@fyens.dk
6545 5110

Rune Moesgaard

Redigering
rumo@fyens.dk
6545 5122

Peter Sterobo

Grafisk design
psa@fyens.dk
6545 5261

Sigurdur Sigurdursson

Grafisk design
sigj@fyens.dk
6545 5161

Salg & Marketing

Salgschef:

Claus Johannesen

Tina Falkenstrøm

Mediesalgskonsulent
tf@fynskemedier.dk
6545 5321

Lisbeth Øksenhøj

Mediesalgskonsulent
ls@fynskemedier.dk
6545 5360

Forsidefoto: Yilmaz Polat

Skriv til os:

Base,
Fynske Medier,
Postbox 236, 5100 Odense C

base@fyens.dk

BASE

Entréen

Af Hanne D. Frette, magasinredaktør

Designgodbid

En bedemand. En gravhund ved navn Dax. Flere sorter bæredygtigt træ. Et brækket ben.

Her i Base kan vi godt li' en god historie, og vi kan også godt li' spændende design, især når det har fynske rødder.

Og historien om skamlen Daxhund, der er formet som en gravhund, snedkereret af skibstørrer Otto Olstrup i 1950'erne til hans tre børn, er en af de særeste historier, vi hidtil har bragt her i magasinet. Et design med lang krop, korte ben, fine hængeører og en kæk hale, der gjorde det nemmere at nå op til håndvasken og børste tænder for de tre børn.

Vi skifter lige scene til sidste uge, hvor journalist Laila Tøttrup sad i Jesper Lunds og Lone Olstrups stue i Odense og så fotograf Morten Rode placere flere eksemplarer af skamlen rundt i deres stue, som var det kåde hundehvalpe.

Indtil for få år siden eksisterede der kun ét eksemplar af skamlen, der gik i arv mellem efterkommerne af skibstørrer Otto Olstrup, der byggede skamlen af det fine mahogni-resttræ fra skibene.

Men da Jesper Lund og Lone Olstrup selv fik barnebarn, skulle den lille natur-

/// Og historien om skamlen Daxhund, der er formet som en gravhund, snedkereret af skibstørrer Otto Olstrup i 1950'erne til hans tre børn, er en af de særeste historier, vi hidtil har bragt her i magasinet.

ligvis have en gravhundeskammler. Jesper Lund gik i sit værksted og snedkererede en. Så begyndte der at tikke bestillinger ind fra familie og venner. 8-10 bestillinger, der alle blev lavet i hånden. Da hver gravhundeskammler havde fået et hjem, afstedkom det endnu flere bestillinger.

Og så besluttede Jesper Lund og Lone Olstrup at sætte hendes bedstefars kammler i produktion og opkaldte den efter hans mormors gravhund, der hed Dax.

Siden da er det gået stærkt. Så stærkt som det nu kan gå, når Jesper Lund passer sin bedemandsforretning, og Lone Ol-

strup er underviser på Syddansk Erhvervsskole i webdesign.

I efteråret 2012 blev de første skamler produceret i værkstedet ved Fraugde og sendt af sted med posten.

Og det brækkede ben? Skamlens konstruktion kunne ikke holde til et tryk på siden. Benet brækkede. En af kunderne valgte at komme forbi for at få byttet skamlen.

Han fortalte om Styrelsen for Forskning og Innovation, der hjælper små iværksættere. 100.000

kroner fik parret, så de kunne udvikle en ny konstruktion.

En sjov historie. Og det giver god mening, at den foregår på Fyn, der tidligere var kendt som møbeløen med alle sine snedkerier og møbelfabrikker.

Gravhundeskamlen, som skibstømrer Olstrup snedkererede i 50'erne har indtil for få år siden kun eksisteret i ét eksemplar, som både hans børn og børnebørn har brugt på skift. Nu har familien sat skamlen i produktion

Design: Daxhund

Morfars skammel er et hit

Tidligere var det helt normalt, at fingersnilde fædre selv lavede legetøj til børnene og småmøbler til hjemmet.

Sådan en far var skibstømrer Otto Olstrup i København, for sammen med sine kollegaer på Holmen, byggede han småting til hjemmet af det fine resttræ fra skibene. En af de ting, han kom hjem med til sine tre børn midt i 50'erne, var en lille skammel i mahogni, udformet som en gravhund med en lang krop, korte ben, fine hængeører og en kæk hale.

Skamlen blev flittigt brugt af børnene, for når de stod på den, kunne de bedre nå op og børste tænder ved vasken.

- Min mor brugte den også som en lille trappestige i køkkenet, når hun skulle nå de øverste hylde i skabene, fortæller datteren Lone Olstrup.

En-to, mange

Den originale skammel eksisterer stadigvæk, og gennem årene har den været rundt på skift i familien, når der kom børn til. I dag står den i Lones køkken, men den er ikke længere alene, for den har fået hvalpe.

- Da vi fik vores første barnebarn, skulle

han naturligvis have sin egen gravhundeskammel, siger hun.

Gemalen Jesper Lund gik i krig på værkstedet og fik snedkereret en god kopi af den gamle skammel, men det var ikke nok med en, for efterhånden begyndte andre familiemedlemmer og venner at ønske sig skamler.

- Jeg lavede 8-10 skamler i hånden, og fordi den var så populær, fik vi den idé, at sætte skamlen i produktion, fortæller Jesper Lund.

Gennem bekendte fik parret kontakt til møbelsnedker Anton Balle i Skals ved Viborg, for det var nødvendigt med lidt bistand, erfaring og professionelt udstyr, hvis der skulle laves mange skamler.

- De første skamler lavede jeg jo helt fra bunden og derfor tog det lang tid. Hvis man skal lave en større produktion, skal processen være mere enkel, for ellers bliver skamlen alt for dyr, forklarer Jesper Lund.

Sammen med Anton Balle fik parret udviklet en teknik, der gjorde skamlerne nemmere at samle, så alt ikke skulle dyv-

Fortsættes næste side »

Den originale gravhundeskammel har mere end 50 år på bagen, men den fungerer stadig fint - nu bare med lidt mere patina.

Nu da børnene er store, og børnebørnene har fået deres egne skamler, er gravhunden tilbage i Lone Olstrups køkken.

Efter at have lavet 8-10 gravhundeskamler til familie og venner, besluttede Lone Olstrup og Jesper Lund at sætte skamlen i produktion.

Fortsat fra foregående side »

les eller skrues sammen. Undervejs blev der også ændret en smule på designet.

Kom på overarbejde

Den første prototype på den nye generation gravhundeskamler stod klar i efteråret 2012 og fik navnet "Daxhund", som er en kombination af det tysk-engelske navn for gravhund, dachshund, og Jespers

mormors gravhund, som hed Dax.

- Vi indledte i første omgang et samarbejde med Politiken, som solgte dem via deres fordelsklub til læserne. Og de skrev naturligvis også om det i avisen, siger Jesper Lund.

Aftalen lød på omkring 300 hundeskamler det første år, så det kom meget bag på parret, da det væltede ind med bestillinger.

- Allerede den første weekend fik vi bestillinger på 75 gravhundeskamler, og det

/// Vi fik 100.000 kroner, som vi brugte på at gøre benene på skamlen mere trykstærke ved at tappe dem nedefra i stedet for indefra.

Jesper Lund

Det tager omkring 45 minutter at lave en Daxhund på snedkeriet lidt uden for Odense, hvor Jesper Lund har lejet sig ind med produktionen.

fortsatte bare, for det var op til jul, fortæller Jesper Lund, der arbejdede i døgn-drift i flere måneder og nåede at lave 200 skamler inden jul.

Ved siden af hundeskamlerne skulle

parret også passe deres fuldtidsjob. Jesper Lund har bedemandsforretningen Farvel Jord i Odense og Lone Olstrup underviser i webdesign på Syddansk Erhvervsskole.

Brækket ben gav viden

De mange skamler blev sendt med posten, og et par af dem gik i stykker på

Fortsættes næste side »

De rå træstykker kommer udkåret fra et snedkeri i Jylland. De skal finpudses flere gange, inden skamlen kan samles og olieres.

Selv øjnene bliver sat i med håndkraft.

Alle skamler får en gang bio-olie, som gør dem modstandsdygtige over for snavs og samtidig giver træet en varmere lød.

Fortsat fra foregående side »

vejen ud til kunderne.

- Benene var ikke stærke nok til at tåle tryk fra siden, hvis for eksempel en stor tung pakke landede ovenpå undervejs i postsorteringen, forklarer Jesper Lund.

En af kunderne valgte at komme forbi snedkeriet for at få byttet sin hundeskammel.

- Det var heldigt, for han fortalte os, at vi kunne søge midler til at udvikle skamlen.

Styrelsen for Forskning og Innovation hjælper nemlig små iværksætter med penge til udvikling.

- Vi fik 100.000 kroner, som vi brugte på at gøre benene på skamlen mere trykstærke ved at tappe dem nedefra i stedet for indefra, fortæller Jesper Lund.

Men skamlerne er siden blevet bæredygtige på flere måder, for der er også blevet leget med træsorterne.

- De første skamler var i mahogni og egetræ, men det var svært at skaffe mahogni, som var fra bæredygtigt skovbrug, og samtidig kommer det jo langvejs fra, hvilket ikke er særligt miljøvenligt, så nu laver vi dem i eg, valnød og kirsebær.

Undervejs har Jesper Lund også eksperimenteret med bøg og ask, men det var ikke så pænt, når det fik olie.

Lige nu overvejer han at forsøge med pæretræ og leger lidt med et gadekryds - en hundeskammel sat sammen af flere træsorter.

Avisabonnenter kan i øjeblikket købe "Daxhund" gennem Stiftelsen Fordele og Avisklubben.

Af **Laila Tøttrup**, lait@fyens.dk
 Foto: **Morten Rode**, moer@fyens.dk
 og **Yilmaz Polat**, yilmaz@fyens.dk

Designet på de moderne gravhundeskamler er ændret en anelse i forhold til den originale, men slægtskabet er tydeligt.

Jesper Lunds mormor havde en gravhund, som hed Dax. På både tysk og engelsk hedder racen dachshund. Derfor fik skamlen navnet "Daxhund".